

TATICA¹

Tive. Početak svake osobe mora biti početak sveta. Za tu osobu.

Tako je i u mom slučaju.

Prvo, nije bilo životinja, Tive. Zapravo, nije bilo divljih životinja. Bilo je mačaka i pasa koji su bili nešto između ljudi i pravih životinja. Mačke su bile toliko mršave da su ličile na noževe. Noževi grabljivice koji trče niz ulice. Baš kao u Detroitu. Nijedan čovek nije mogao proći ulicom a da mu krv ne oblije udove.

Ulice su zapravo bile jedna ulica, komad pločnika koji se pruža paralelno sa obalom gotovo do zaliva.

Iza izlomljenih komada pločnika, gusto grmlje različitih oblika bez ijednog prolaza za ljude, uvijalo se iz stene koja je bila jedina zemlja i tvrđa od ičega: ova stena-zemlja se po-vremeno dizala pravo u planine, a zatim do vazduha i u vazduh.

Stena je postala nebo.

Prvo svetlo je bilo vazduh koji se spustio na more. Izgledalo je čudno. Ili kao izmaglica koja je podsećala na ljudsku mučninu. Zatim vrhovi vode, kao da su bili i kao da je bilo talasa, ali nije, postadoše svetlost. Vrhovi su bili prošarani raznim bojama; nije bilo drugog svetla.

Svetlost je prešla u vodu, ali ne na onaj način na koji je stena postala nebo.

Vrhovi vode bili su bezvredni dragulji. U daljini uzdignuta stena bila je u izmaglici. Sve je bilo u magli i ličilo na ljusku mučninu.

Dan nakon početka ovog odvratnog sveta, stena je napravila pećinu. Pećina je bila do-voljno velika za mnoštvo ljudi. Bilo je nekoliko velikih crnih crva koji su imali bela stopala. Upuzali su u rupe na dnu okeana. Magarac je zaspao na direktnom popodnevnom suncu. Njegova velika glava ležala je pored još veće glave zaspalog psa. Pčele su bile veće od ko-nja.

Tatica je bio Nanin jedinac. Obožavala ga je. Dala mu je sve što je mogla. On se zauzvrat okrenuo ka njoj onako kako se majka okreće ka svom detetu. Stvorili su zatvoren svet.

Nana je već bila veoma imućna kada se tatica rodio. Bio je prelep dečak: kosa mu je bila gusta i crna, a oči velike i crne. Bio je amoralan, pošto se usmerio ka baki, a ne ka spo-ljašnjem svetu, jer je za moralnost potrebno društvo. Ona nije videla razlog da ga nauči bilo čemu ili smatrala da on treba da uči bilo šta, jer ga je volela.

Šarm mog oca je proizilazio iz ove smene *primitivizma*, koji mora biti *anarhičan* (ne u političkom smislu), i *moralnosti*. Njegov šarm nije zaslepljivao samo njegove roditelje, već i svakog matorog prdonju od učitelja tako da nije primećivao potpuni nedostatak društve-ne svesti i obrazovanja. Za mog oca politika je uvek bila rupa u znanju. Roditelji i učitelji su ga grdili onako kako dete grdi omiljenu debelu mačku; moj otac je znao da, kada ga ka-

¹ Izvornik: Kathy Aker, *Empire of the Senseless*, New York: Grove Press, 1988, str. 7–19.

žnjavaju, oni ga zapravo hvale jer je drugačiji od drugih ljudi. Kada je otac bio samo neuki desetogodišnjak, moj deda, kog su svi smatrali svecem, i Nana, zajedno su izvršili samoubistvo: nisu mogli da žive jedno bez drugog.

Tatica je ulazio u pubertet. Nasledio je šest miliona dolara. Ove dve stvari – novac i seks – mora da su bile povezane na neki način, pošto od noći kada je izgubio nevinost, tatica nikad nije imao problem da pronađe ljubavnike. Ljubavnici su bili muškarci i žene kojima je davao poklone, ali ne ljubav niti pažnju. Tatica ko tatica, njemu niko nije bio potreban. Ne bi nikad ni uzeo u obzir da samo zbog seksa bude vezan za neko drugo ljudsko biće.

Što je bio stariji, izgledao je sve bolje. Kada je imao četrdeset godina, oženio se jer je želeo da se razmnoži. Seks je bio vezan za novac. Ona se udala za njega jer je njena majka želela taj brak pošto je njegova porodica bila imućnija od njene. Imala je petnaest godina. Kao i moj otac, i ona je obožavala svoju majku.

Jedini muškarac koga je ikada obožavala bio je moj otac. Njega nije bilo briga za nju. Oženio se njome da bi dobio mene. Bilo mu je stalo do mene. Od njega. Njegova. Obrazovao me je. Obrazovana sam onako kako je i on bio obrazovan.

Izgledala sam kao on. Mirisala sam kao on. Učila sam kao on. Moj otac je bio razmnožen.

Posledica ovakvog obrazovanja jeste to da ne znam ništa o politici i nikada ne čitam novine. Posledica ovakvog obrazovanja jeste to što naprosto volim nevolje. Posledica ovakvog obrazovanja jeste to da ne znam ništa o svetu. Posledica ovakvog obrazovanja jeste to da sam glupa.

Moja majka je mrzela kakva sam. Osećala sam da me je mrzela. Osećala sam da je želela da me ubije i osećala sam da mora da me voli zato što mi je majka.

Iz zbnjenosti koja je ličila na mučninu, žalila sam se tatici da me majka ne voli i da je hladna. On me je hladnokrvno obavestio, u njenom prisustvu, da me ona, naravno, voli jer mi je majka. S obzirom na to da je besno gledao u nju, bila je dovoljno pametna da zna da ne treba više nikada da otvori svoja glupava usta.

Tatica je igrao sa mnom razne igre. Naučio me je da pravilno bacam loptu za ragbi. Naučio me je da radim gimnastiku. Trenirao me je do potpunog fizičkog savršenstva.

Onda me je naučio poslednji trik. Pokazao mi je kako da iz zabave stavim žilet u svoj zglob. Ni iz kog drugog razloga. Tako da sam naučila kako da pristupim prirodi i razumem je, kako da nateram gargantuovsko crveno cveće, kao što su ruže, da procveta, kapljice krvi, tako pune da natapaju zemlju ispod njih, moje telo, potreseno satima kasnije. Tokom tih kasnih sati maštala sam o svojoj krvi koja lipti napolje. Bilo je olakšanje to što nisu postojale druge odluke.

Tatica mi nije dozvoljavao da bilo šta radim na lakši način. Primorao me je da živim među živcima oštrijim od žileta, da nisam sigurna ni u šta. Postojalo je samo lutanje. Živci su me sve više boleli. Mrzela sam ljude kao što je moja majka, koji su prihvatili lakoću – moralnost, pravila društva. Tatica me je naučio da živim u bolu, da znam da ne postoji ništa više sem toga. Verovala sam mu zbog ove složenosti.

Osim toga, bila sam jako nevinna. Zapravo sam mislila da muškarac i žena dobiju bebu tako što trljaju guzice jednu o drugu. Nisam znala kako bi to zapravo izgledalo. Žena bi radila nešto što je podsećalo na sranje. Bila sam sigurna da ne želim to da radim niti da imam dete. Nikada. Jedina osoba koju sam želela bio je moj otac.

Jednog dana mi je tatica rekao da želi nešto da mi kaže.

„Šta moraš da mi kažeš?“ Bila sam tako tiha, mrtva. Živci su mi bili oštri kao žileti.

„Znaš svoju majku?“

Nisam želela da znam svoju majku.

„Tvoja majka nije tvoja prava majka.“

Nije me bilo briga. „Ko je moja majka?“, pitala sam iako nisam marila.

„Ti je se ne sećaš. Čim si ispala iz njene pičke, dala te je u bolnicu. Nana i ja smo te uzeli. Nikada nije ni pokušala da te vidi. Nikada više.“

„Mi ne pričamo o njoj“, reče moja sada lažna majka.

„Mi ne pričamo o njoj zato što je bila luda, Abho. Ona je bila jedina žena koju sam ikada voleo. Ti izgledaš isto kao ona. Podsećaš me na ženu koju sam voleo, Abhora.“

Ova lažna majka više nije postojala. Ja sam postojala.

Shvatila sam da me je otac mrzeo i voleo jer je morao. Ova mešavina potpune privlačnosti i gađenja smirila je moje prirodne strahove i gurala me sve više ka njemu. Bila sam njegovo ogledalo. Bila sam njegov vitez. Bila sam snažna odvažna lojalna ispitivačka. Učinila bih sve da budem voljena dokle god ljubav i obožavanje nisu uključivali bliskost. Ova lažna majka odavno je proterana u svoj buržujski letnjikovac.

Kada sam počela da se jebem? O, počela sam da se jebem, Tive, kada sam imala četrnaest godina. U tim godinama nije me bilo briga sa kim se jebem, pošto me je svaki dečko koji me je jebao voleo. Jebanje je bilo ljubav. Pošto ne mislim više tako, i ne jebem se više sa bilo kim. Sada znam da mi, svi mi, znamo više nego što znamo da znamo, ovo je ljudsko znanje, jer ja i dalje nisam tačno znala šta je jebanje i nisam znala kako su se moji roditelji osećali zbog mog jebanja, a ipak sam znala da sam zla zato što sam se jebala. Tako sam znala da bi me tatica ubio da me uhvati u jebanju. Ne znam kako sam to znala.

Bila sam u kupatilu, jebala sam nekog dečka. Tatica je došao kući. Čula sam vrata kako se zatvaraju. Navukla sam odeću i otrčala do tatice. „Ćao! Ćao!“ Poljubila sam ga. Ostala mi je samo jedna slika iz detinjstva. Imam tri godine. Moje ruke se sklapaju oko očevih butina. „Mogu li ti doneti času Džeka Denijelsa?“

Tatica nije bio alkoholičar. Pio je uobičajenih šest martinija uveče, a mamica, koja je bila moralista, neprestano mu je govorila da je alkos.

Znala sam da će reći „da“. Tatica nikada nije mogao da odbije Džekija Denijelsa. Bili su gomila homoseksualaca. Kada je tatica otišao u svoju spavaću sobu, otvorila sam ulazna vrata i ispratila krišom dečka kog sam jebala.

Vratila sam se u njihov pariski stan sa Džej Dijem. Dala sam ga tatici. Držao je dečkovu kravatu koju je pronašao u kadi. Nije poverovao mojim lažima. Seo je na svoj krevet na kom je uvek sedeo. Moj tatica je bio na rubu suza.

„Abho.“

Udovi su mi bili paralizovani od napetosti.

„Abho, znam šta radiš.“ Laži nikada ne funkcionišu osim kao laži. Kao jezik i ljubav. Moja majka me je tome naučila. Kao ljubav. „Ovi muškarci te ne poštuju, Abho.“

Kako sam mogla da mu objasnim da me nije bilo briga ni da li me poštuju ni ko su oni.

„Abho“, tatica mi je objasnio, „ja sam jedini čovek koji će ikada brinuti o tebi kako treba.“ Njegove ruke su posezale za mojim grudima dok su mu tekle suze.

„Zašto to ne radiš sa mamicom, tatice?“

„Mi smo prestari. Mi to ne radimo više.“ Desna ruka mu je trljala moju dojku.

„Telefoniraću mamici.“ Preko telefona sam joj rekla da njen suprug pokušava nešto da mi uradi. Nisam izgovorila reč 'jebanje'.

Rekla je: „Daj mi da razgovaram s njim.“

„Tatice, mamica želi da razgovara sa tobom.“

Ne sećam se da li je sklonio ruku sa moje bradavice. Ne znam šta su rekli jedno drugom.

Nakon što je spustio slušalicu na sto, stavio je svoj kurac u mene. Nije bilo više krvi nego pri menstruaciji.

Deo mene ga je želeo, a deo mene je želeo da ga ubije.

I tako sam ostala u njihovom stanu i te noći sanjala da je krv koja leži preko okeana pred mojim očima bila svetlost. Svetlost pri kojoj sam mogla da vidim. Ribarski brodovi tonu ili smrde.

Nemački romantičari su morali da unište iste bastione kao i mi. Logocentrizam i idealizam, teologija, sve pristalice represivnog društva. Stubovi vlasništva. Razum koji stalno homogenizuje i smanjuje, potiskuje i ujedinjuje fenomene ili aktuelnosti u ono što može biti spoznato, i stoga kontrolisano. Predmeti, mi, sada smo stabilni i socijalizovani. Razum je uvek u službi političkih i ekonomskih gospodara. Književnost napada baš to, taj temelj, gde se nameću koncepti i delovanja poretka. Književnost je ta koja može da odbaci i raspori represivnu mašinu na nivou označenog. Mnogo pre nego što su Bataj, Klajst, Hofman i drugi, sudili hegelovskom idealizmu, zatvarajućoj dijalektici spoznaje: nemački romantičari su drsko i bezobrazno pevali u slavu trošenja i rasipanja. Sekli su kroz konzervativni narcizam krvavim žiletima. Otrgli su temu od njenog podvrgavanja sebi samoj; dislocirali tebe kao marionetu; presekli niti značenja; pljunuli u sva kontrolišuća ogledala.

Znala sam da se zadovoljstvo sakuplja samo u slobodi. Jer ja sam se vinula u nebo, moja ogromna belo-siva krila raširena do horizontalnih granica mog vida. Bila sam sama. Na nebu. Bila sam gotovo bela.

Letela sam nadole, urlajući od zadovoljstva, ponirala kao u vodu. Ali nisam. Onda sam naglo zaronila u hladnoću tog okeana, bilo je jutarnje svetlo, pravo kao da sam lovila. Iz tunela moje telo se uklesalo u vodu, fontana svetlosti prsnula je uvis.

Grad se probudio. Pucajući. Anđeli su sedeli na njegovoj glavi. Sve se rasprskavalo. Pevalo božićne pesme. Postoji samo slava. Jer ja znam da postoje anđeli i vizije, da postoji sloboda. Samo u pravom živom ljudskom životu. Nakon godina redovnog mučenja, dosade koja zamenjuje sve druge mentalne aktivnosti, neprekidnog straha, zaborava svih snova do tačke kada je nemoguće sanjati, imati vizije, nakon godina proterivanja u pacovske ćoškovice, kante za đubre ispunjene kugom, odsečenih udova, poterivanja u svaki oblik življenja koji je smrt: odjednom, ljudi u ovom gradu bili su slobodni. Bili su slobodni da eksperimentišu.

Ovo su ljudi rekli nebu. „Sada je luda ptica pobedila. Sada čak i kriminalci mogu da lete.“

Ali (u mom snu) bilo je hiljade malih providnih riba koje su ličile na crve. Skakale su, sa malim oštrim zubima, iz vode na mene. Zubi su progrizali kroz tanko perje u meso. Zubi su im bili krvavi od mene. Jedna majušna riba skočila je toliko visoko da je progrizla kroz moje trule zube svojim zubima. Onda kroz vrh mog jezika. Mnogobrojne ribe su mi od gladi

otrgnule krila. I stvarno hrabro sam pokušala da preživim vrišteći ponirući izbegavajući. Niko i ništa mi nije priteklo u pomoć. Nije postojalo spasenje. Nije postojala stvarnost. Mogla sam samo sebe da spasim. Nisam mogla da se spasim. Moja krila su bila iskidana poput dronjaka, bila su bolesna, a jezik mi je bio toliko iskidan da nije mogao da govori. Nisam mogla ni leteti ni plakati. Niti sam mogla preživeti.

Vrištala sam naglas u sebi; u meni, svet, vrištim naglas. Negde postojim kao žena i imam dugu kosu i ta kosa pluta preko tla toliko suvog, vekovima, da nikada ništa ne raste na njemu. Ovde postoji samo osećanje. Vrištim kada umirem. Onda potonem u crnilo. Ostatak bilo čega živog su noći. Gradovi su umrli. Gradovi su puni pacova; pacovima je dosadno; ljudi izgledaju usamljeno koliko i smoreno.

Nakon te noći bila sam toliko nesigurna u sebe, očajnički sam vodila ljubav sa bilo kim. Pošto se mnogo momaka divljački zaljubilo u ovu dvojakost materijalnog seksa i mog mentalnog odsustva, tata je bio ljubomorani. „Da sam mlad momak, izbio bih nožem momka koji te je jebao.“

„Ne volim noževe.“

„Dosegli smo dno.“ Tata je znao koliko nas je nisko srozala ljubav. „Nizvodno smo čak i od onog mesta na kom bogati pljuju. Svaki čovek bi učinio sve što je u njegovoj moći da spreči našu sreću. Ali svima će im biti žao zbog njihovih zločinačkih pravila. Ako kojim slučajem ne postoji istinska pravda, ako nam nema spasenja: ovim prizivam sve bogove ili Energije koji osvećuju našu ljubav ili takozvani zločin da podvrgnu te ljude paklenim užasima. Neka njihova patnja bude jednaka božjoj.“

„Nisam znala da bog postoji.“

Ne samo što je ovo čudovište, čijoj moći sam se silom pokorila, mrzelo i samu pomisao na to da jebem nekog momka, nego se čak još više plašio da će drugi ljudi, društvo, primetiti suluda ograničenja koja mi je nametao i zapitati se koji je razlog tome. Shvatio je da mora njima, društvu, da dâ neki razlog zašto me je zatvarao.

Tata je brinuo samo o tome šta društvo misli o njemu. Nije ga brinulo da li je zaista zao jer nije imao moralna načela. Bio je slobodan da radi šta god je želeo dokle god je to bilo tajna. Bio je moralista. Samo nije želeo da društvo misli da je zao.

Tako je postepeno razglasio da sam bogalj. Stoga me je zatvarao do kraja mog života. Bila sam genetski bogalj; bila sam čudna, bila sam i disleksična i autistična. I bila sam previše obogaljena da bi me iko voleo.

Moja majka je znala da nisam bogalj. Bila je jako glupa. Tako da joj je tata dao jedini razlog za moje zatočeništvo koji je mogao da dopre do njene tvrde lobanje. Objasnio joj je da me on spasava od braka jer je brak najgori oblik života koji jedna žena može imati.

Moja majka se složila.

„Brak“, rekao je moj otac, „pretvara ženu u jecavog pasivno-agresivnog lažova, a muškarce u narcise. Sve što može da bude dobro između muškarca i žene brak uništava. Dok se muškarac ponaša kao loš glumac koji igra ulogu predsednika Regana, nad ženom se vrši lobotomija. Moj jedini cilj u životu, draga, jeste da omogućim tvojoj ćerki da postane najinteligentnije i najostvarenije ljudsko biće koje može da bude.“

„Da“, moja majka se usudila da otvori svoja usta, „muškarci su gnjide.“

Ali čim se njen suprug udaljio od nje, *moja majka*, mrzela sam te reči, vratila se svojoj uobičajenoj nemogućnosti da prihvati istinu. Jer istina, zato što je složena, uvek boli. Kukala je svojoj majci, kojoj se uvek okretala, o tome šta joj je suprug rekao.

U trenutku dok je moja majka kukala, tatica je mirisao moju pičku. „Sada sam dostigao svoj najbolji trenutak!“, objasnio je. Sada sam bila sigurna o čemu je pričao. „Ovo je trenutak istine!!! ... Pucam pucam eksplodiram drkajući!!! ... Ovo će mi polomiti šake!!! ... Ne poznajem svoje telo!!! ... I nije bitno!!! ... Znam da si moja!!! ... Napravio sam te!!! ... Pravim te!!! ... Zakleo sam se da ću živeti za zadovoljstvo!!! ... Moj jezik je jebeno ogroman!!! ... Oseti ga!!! ... Doseže mi do struka!!! ... Gledaš svog pravog oca u njegovom trenutku istine!!! ... Blagi bože!!! ... Ništa nije važno!!! ... Ti si moj bog!!! ... Moja ćerka: obožavam te!!! ... Molim te uradi to, pokaži mi da mogu da te zadovoljim!!! ... Gledaj ga sada, veliki je, u ruci kojom drkam!!! ... Poljubi ga!!!“

Moj otac je ponovo objasnio: „Jebem boga i napravio sam boga!!! ... Sranje!!! ... Sve što treba da uradim jeste da gledam u boga i bog je srećan jer sam ga naterao da svrši!!!“

Bog je u raju ja sam u raju umro sam ceo svet je u raju!!! ... Svršavam po tvom licu!!!“

Polizala sam njegovu spermu.

Moja baba, za razliku od moje majke, nije pajdoman. Ne drogira se. Kada joj je mamica slinila o tome da njen suprug (koga je volela više od ičega na svetu), da me taj suprug drži u privatnom zatvoru i privatno me bičuje, baka je odgovorila da to ne može biti dobro za mene. To ne može biti zarad moje dobrobiti. Moj otac me ne može bičevati za moje dobro. Tako da mora da to radi za sopstveno dobro, jer uvek je neko dobro. Niko nije bio siguran šta je to dobro.

Majka moje majke je bila dominantna matora kučka. Drhtavog tela dogejala se taksijem do mog oca. „Bade“, pitala ga je. „Kakvo je to sranje da ti ne daješ mojoj unuci da se jebe za pare? Hoću reći, da se uda?“ Baka je uvek mešala reči. „Jel' hoćeš da ti ćerka bude naka-za? Na kraju krajeva, ona nosi naše prezime.“

„Nemam dovoljno para da joj dam da se uda, Flori. Brak je skup posao.“

„Ja ću ga finansirati“, baka je odgovorila.

„Ako je ti budeš finansirala da se jebe za pare“, reče moj otac čiji je koeficijent inteligencije bio 166, „dozvoliću joj da to uradi.“ Moj otac je znao da je njegova tašta najškrtije biće na svetu, škrtije i od njega.

„Ja ću je finansirati.“ Onda je huhtala i puhtala do snobovskog hotela koji naziva svojim domom, ali do trenutka kada je ušetala u svoju crveno-crnu klovnovsku radnu sobu, zabravila je sve jer nije imala nikakvo pamćenje.

Za sada smo otac i ja mogli slobodno da se jebemo svuda, u svakom kupatilu u gradu.

Kada tatica nije bio sa mnom, živeo je u bordelu. Seks-šou je bio paravan za bordel. Pošto su se glumci u tom šou samo pretvarali da imaju seks, legalnost te seksualne predstave bila je paravan za svu prljavštinu koja se tamo odigravala.

Očajni voajeri koji su tražili seksualno zadovoljenje u masturbacionoj kontemplaciji udaljenog objekta fantastične želje i mnoštvu pratećih tajnih fetiša; eksploatacija seksa za reklame i dijjapazon jednako oprostivih razloga; način na koji su pokrovitelji ove burleskne kuće pali u šake psihotičnim poremećenim perverznicima; degradacija izvođača koji sta-

vljaju ne samo svoje telo i um na pozornicu prema tradiciji izbora za Mis Amerike, nego su primorani da gledaju ovu degradaciju, degradaciju njih samih, tako da su oni, kao i drugi predmeti, samo predmeti prezira „obožavatelja“ ... Njihovih kupaca ... Ova seksualna predstava nije imala nikakve veze sa pornografskim voajerizmom. Niko osim najokorelijih muškaraca nije bio dovoljno ravnodušan da bi bio voajer. Ljudi su uglavnom bili potpuno zgađeni i odbacivali su i ono što su videli, i to kako su se osećali, i čitav sistem vrednosti iza seks-šoua i pornografskih magazina, a pogotovo romana koji su se prodavali ispred „pozorišta“. Drugim rečima, primarni nagon za seksom postao je odbojni fenomen.

Ovde je jezik bio degradiran. Kako je tatica tonuo i survavao se sve dalje od institucije braka sve više se suljao duboko u polusvet veštačkog javnog seksa, njegov govor se promenio od uobičajenog neutralnog i prihvatljivo novinarskog stila, koji većina normalnih ljudi koristi kao *stylus mediocris* u ... Njegov jezik je prošao kroz indoktrinaciju ništavila, jer seksualnost više nije imala vrednost u ovom svetu, dok njegov jezik više nije imao smisla. Nedostatak značenja se javio kao lingvistička degradacija.

Ovo mi je tatica rekao dok me je jebao:

„Tradicional estilo de p ... argentino. Q ... es e. mas j ... t ... los e ... dentro d. la c ... es m ... indicado p ... entablar g ... amistades o t ... tertulias a ... es m ... similar a. estilo t ... : sec ... la c ... con l. palma de la m ... s. apoyan l ... cinco d ... se s ... y s. baja l. mano, l ... de y s. apoyan l ... cinco d ... se s ... y s. baja l. mano, l ... de e ... manera y . el c ... se h ... origen e. profundamente r ... y s. han h ... interesantes t ... en l ... jeroglifos e ... y m ... Es e. mas r ... para d ... de l ... comidas p ... no c ... la de ...“ Postao je Portorikanac.

Jedne noći sam sanjala da moja majka ima ljubavnika. Shvatila je da je jebanje moćno i izaziva zavisnost. Onda sam bila slobodna da budem.

Ispričala sam ocu svoj san. Iako ju je prezirao, toliko mu je bilo stalo do mene, da je odlučio da joj nađe ljubavnika.

Pokupio je mladog anarhistu. Pošto je ova kurva imala probleme sa parazitima, buvama i picajzlama, kurvi su bile potrebne pare da se izbišti kako bi bio uspešna kurva. Bio je previše siromašan da kupi bilo kakve lekove. Imao je toliko mnogo parazita da je noću često sanjao kako napada mladu devojkicu. Desna ruka mu je postala kandža i iskidala joj lice. Crvi su se uzdizali iz oderanog ženskog lica. Anarhista, budeći se, želeo je samo da zabije žilete u sebe. Moj otac je objasnio momku da bi njegovoj ženi donelo zadovoljstvo jedino da ima ljubavnika.

Anarhista je pristao da jebe moju majku.

Moja majka, pošto je bila slaba, bila je toliko očajna da razgovara sa nekim da je pustila anarhistu da je pojebe. Onda je postala nimfomanka. Moja majka je popila jedno piće i jebala sve pred sobom.

Jedan vide degeneracije jezika. Kurva.

Moj otac je otputovao u Grčku. Jedne noći je sedeo na svojoj jahti na pučini pored ostrva Itake, odakle je Odisej krenuo sâm da pronađe istinu. Noću su voda, nebo i nekoliko zgrada najbližeg grada bili različitih nijansi crne. Postojalo je samo crnilo. Moj otac je video senku na drugoj strani jahte, izvadio pištolj, i pucao. Senka je pala, mrtva, na palubu. Na sudu, moj otac je izjavio da nije prepoznao mladog čoveka kog je ubio.

Krv koja leži preko vode bila je svetlost. Ribarski čamci su smrdeli.

Zadovoljstvo se sakupljalo samo u slobodi. Prema odluci suda, moj otac je ubio. Moja majka i ja nismo mogle ništa da učinimo. Pisale smo pisma, tvrdeći na sudu da je tatica lud. Mamica je mislila da je lud. Ja sam toliko bila u strahu da dolazim iz lude porodice da sam prestala pisati. Morala sam. Ludost u mojoj krvi me je trovala. Trebalo je da provedem čitav svoj odrasli život urlajući na mesec.

Zahvaljujući porodičnom bogatstvu tatica je dobio šest meseci u ludari pod optužbom da je lud. Tada je tatica, očajan da sazna šta se desilo sa mnom, pobegao iz ludnice.

Tumarao je ulicama koje nije poznao, tražeći taksi. Šest naoružanih mladića ga je zastavilo i pretresalo tražeći novac. Tatica je zgrabio jedan od njihovih noževa i dohvatio trojicu pre nego što su ga se ostali dočepali. Ostavili su ga bez novca da krvari na pločniku.

Očajan, tatica je počeo da se moli. Ali nije imao kome da se moli. U međuvremenu se moja majka ubila jer, iako je mrzela taticu, nije mogla da živi bez njega. Nakon što je nestala njegova obuzdavajuća ruka, zduvala je sve pare. Suočila se sa siromaštvom i umesto toga uzela tablete za spavanje.

Videla sam mrtvo telo svoje majke u mrtvačnici na Božić. Bilo je to prvo mrtvo telo koje sam ikada videla. Dva policajca su bila nestrpljiva da se vrate kući svojim toplim božićnim obrocima. Tražili su mi da je identifikujem.

Htela sam da se ubijem kao što se i moja majka ubila. To je moje ludilo.

U međuvremenu je tatica shvatio šta je sve uradio, šta je sve uništio požudom. Počeo je da plače. Dve suze su mu se slivale niz obraze. Hitao je ka svom jedinom posedu, jahti, koja se pomerila i preselila se. U krvavo more. Niko ga više nikada nije video. Ne znam šta se dogodilo sa taticom. Odlučila sam da živim umesto da se ubijem.

(S engleskog prevela Ivana Bulj)